

Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom! Ján 5:17.

Énekek: 42: 1; 42: 2 és 7; 463 és 397.

Ige: Amikor Mózes felnövekedett, kiment atyjafiaihoz, és látta nehéz munkájukat. Meglátta, hogy egy egyiptomi férfi ver egy héber férfit az ő atyjafiai közül. Mikor körültekintett, és látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokba. Másnap is kiment, és íme, két héber férfi veszekedett. Azt mondta annak, aki bűnös volt: Miért vered a testvéredet? Az pedig így felelt: Kicsoda tett téged felettessé és bíróvá fölöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogy megölted az egyiptomit? Mózes pedig megijedt, és azt mondta magában: Bizony, kitudódott a dolog. A fáraó is meghallotta ezt a dolgot és Mózes halálra kerestette. De Mózes elmenekült a fáraó elől, és Midján földjén telepedett le. Ott leült egy kútnál. Midján papjának pedig hét leánya volt. Odamentek, vizet húztak, és telemerték a vályúkat, hogy megitassák atyjuk juhait. A pásztorok is odamentek, és elűzték őket. Mózes pedig fölkelt, és segített a leányoknak, és megitatta juhaikat. Mikor atyjukhoz, **Reuéllhez** hazaértek, ő megkérdezte: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? Ők így válaszoltak: Egy egyiptomi férfi oltalmazott meg minket a pásztoroktól, sőt még vizet is húzott nekünk, és megitatta a juhokat. Erre így szólt a leányainak: Hol van ő? Miért hagyátok ott azt a férfit? Hívjátok el, hogy egyen valamit! Mózes jónak látta, hogy ott maradjon a férfinál, aki feleségül adta Mózeshez a leányát, Cippórát¹. Az asszony fiút szült, ő pedig Gersómnak nevezte, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön.

E hosszú idő alatt meghalt Egyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodtak a szolgaság miatt; kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajkiáltásuk feljutott Istenhez. Meghallotta Isten a fohászkodásukat, és megemlékezett az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. Rátétekintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk. (...) Mózes pedig apósának, **Jetrónak**, Midján papjának juhait őrizte. Egyszer a juhokat a pusztán túl terelte, és az Isten hegyéhez, a Hórebhez jutott. Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában, egy csipkebokor közepében. Látta, hogy íme, a csipkebokor ég, de a tűz nem emészti meg. Azt mondta Mózes: Odamegyek, hogy lássam ezt a nagy csodát, hogy miért nem ég el a csipkebokor. 2 Mózes 2: 11 – 2Móze 3: 3.

Szeretett testvéreim! Peter Weir rendezésében *A Holt költők társasága* (eredeti cím: Dead Poets Society) 1989-ben bemutatott Oscar-díjas amerikai ifjúsági filmdrámában a gimnázium új irodalomtanára, Mr. Keating (Robin Williams) arra ösztönözte ifjú tanítványait, hogy merjenek elfoglalni egy teljes más nézőpontot és onnan megfogalmazni saját véleményét, szabadon. Szemléltetésképpen felállt a katedrára és ezt mondta:

- innen erről a helyről minden teljesen másképpen látszik, rajta próbáljátok ki!

Itt és most velünk is valami hasonló kellene, hogy történjen, az, hogy Szentlélek által, teljesen más perspektívából, éspedig a Krisztus szemszögéből lássuk meg a saját életünket, onnan arról a helyről, ahol ő van, a menyekben a mindenható Atya-Isten jobbján!

Mózes történetében a múlt alkalommal addig jutottunk, hogy édesanyja még sokáig szoptathatta szeretett kisfiát, de eljött a nap, amikor el kellett vinnie a fáraó leányához, aki a Mózes nevet adta neki, mert úgy mond a „vízből húzta ki”.

Elhangzott, hogy édesanyja, már sokszor letette őt az Isten kezébe, még azt is az Isten kezébe tette, hogy nem ő ad nevet a kisfiának. Milyen csodálatos Istennek erre az édesanyjai cselekedetre adott válasza, mert bizony Isten azt válaszképpen cselekedte, hogy mennyen és

---

¹ צִפּוֹרָה (cippóráh) Cippóra = „madár” - Mózes felesége, Gersom és Eliezer anyja

földön Mózes nevét az Isten Fia Messiás Jézus, azaz a Bárány Jézus nevével együtt emlegessék most és az örökkévalóságban. A Szentírás utolsó könyvében erről ezt olvassuk:

És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és [ki] ne dicsóítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek! Jel 15: 3 – 4.

Foglaljuk hát el hitben ezt a mennyi nézőpontot és arra a mennyei valóságra állva tekintsünk a magunk életére miközben a teljességre jutott Mózes életével ismerkedünk! Hallanunk kell nekünk is, sőt nekünk is énekelnünk kell ezt a dicsőségben a győzelmesek által énekelt éneket! Bárcsak ennek az éneknek zenei világa lehetnék már most, ebben nyomorúságos földi életben, bárcsak ez a mennyei dallam lenne láthatóvá az életünkben, ebben a gyülekezetben, kinek-kinek saját életében! Bárcsak a mi nevünket se lehetne elválasztani soha a Bárány Jézus szent nevétől!

Történetünk szerint Mózes felnevelkedett, tegyük hozzá, hogy Egyiptomban. Ott szocializálódott. Később, amikor Midián földjére volt kénytelen menekülnie, a midianíták, amikor rátekintettek, csak egy valaha jobb napokat látott egyiptomit véltek felismerni benne, akkor is, ha ez a Mózes teljesen mást gondolt és mást érzett magáról.

Ugyanez a Mózes Egyiptomban, az egyiptomi rabszolgák, a saját vérrokonai szemében csak egy hatalmával visszaélő elkényeztetett hercegegszke volt, akinek pofátlanul vissza lehetett felelni, mert elkövetett bűnös tette miatt zsarolható volt, mint napjainkban a legtöbb politikus. Egyiptomban, a fáraó szemében pedig, egy halálra méltó fattyú volt, aki elárulta örökbefogadó családját. Egy halálra méltó anarchista forradalmár volt, aki öntörvényűen akarja leváltani a törvényes rendet.

A kérdés már csak az, hogy Mózes kinek, vagy minek látta önmagát? A fáraó udvarában a vére szerint, a rabszolgák családjához sorolta magát, mert egyáltalán nem volt közömbös számára a sorsuk. Valósággal ketté szakította őt ez a testében megélt kettősség, hogy ő Izrael testéből való test, véreből való vér és mégis azok között áll, akik minden nap a rabszolgaság és a fájdalom kenyerével etetik a testvéreit. Nem tudott beletörődni abba, hogy ez lenne a valóság és az Isten igazsága.

A tetteit látva arra a következtetésre jutunk, hogy Mózes a lényé legmélyéből az egy Isten egy igazságát és valóságát kereste, azt mondta, hogy lennie kell egy olyan *nem Egyiptomnak*, ami tökéletes ellentétje a látott és megtapasztalt Egyiptomnak. Vajon, milyennek képzelte el Mózes azt a *nem Egyiptomot* mielőtt megtervezte és lecsapott volna az öklével arra a rabszolgahajcsársággal azonosult emberre, hogy megölje.

Lukács evangélista jegyezte le, hogy amikor közeledett Krisztus Urunk felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy. Követeket küldött maga előtt. Azok útra keltek, és eljutottak a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki, de nem fogadták be, mivel Jeruzsálembe tartott. Amikor látták ezt a tanítványai, Jakab és János, így szóltak: Uram, akarod, hogy azt mondjuk, szálljon le tűz az égből, és pusztítsa el őket? De Jézus megfordult, és megdorgálta őket: Nem tudjátok, micsoda lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem hogy megtartsa. És elmentek egy másik faluba. Lukács 9: 51 – 56.

Gondoljuk most el, hogy ott állt az ököbe szorított kezű Mózes mellett a mi váltságshalált szenvedett Urunk, milyen hatással lett volna erre a Mózesre a pusztaság jelenlétével és mit mondott volna annak az igazságosztó Mózesnek, aki éppen megölt egy egyiptomit? Nem kérdezte volna meg tőle, hogy ez volna-e az új Egyiptom, amit te képzelteél el? Tudjátok minek nevezi a Biblia

utolsó könyve azt a Jeruzsálemet, amelyik megölte a prófétákat és kereszthalálra adta az Isten Fia Messiás Jézust? A Lélek Szodomának és Egyiptomnak hívja azt, ahol a mi Urunk is megfeszítettett. Jel 11: 8.

És hová illant el ez a meglátott nem Egyiptom, amikor az életét mentve elmenekült Egyiptomból? Fizikailak kiment ugyan Egyiptomból, de teljes emberi voltában mégis magával, sőt magában vitte azt.

És hogyan alakult Mózes forrongó jelleme és valóságlátása ott Midián földjén, amikor szabadítója és segítője lesz az ottani pásztorlányoknak, utána pedig egyiküket Midián papja, Jetró, az ő apósa feleségül adja hozzá és fiaik születnek, akik közül az egyiket Gersomnak nevezett el, mert azt mondotta, hogy bujdosó (2Móz 18:3) és jövevény² lettem az idegen földön. A másiknak pedig Eliézer³ lett a neve; mert úgy mond: Az én atyám Istene segítségül volt nekem és megszabadított engem a fáraó fegyverétől. Megpróbálta Mózes feldolgozni a múltját, az életét és megbékélni a sorsával. Vajon Midián papja milyennek látta az ő befogadott vejét és mit láthatott meg Mózes általa Ábrahámnak, Izsáknak és Jakobnak élő Istenéből? Megszabadult ugyan a fáraó kezéből, de a midianiták mégis csak egy egyiptomi férfinak látták őt, egy egyiptomi megoltalmazónak. 2Mózes 2: 19. Mert önmagától senki sem tud nem egyiptomi lenni, aki Egyiptomban fogant, ott is született, neveltetett és szocializálódott. Felülről kell születnünk ahhoz, hogy többé ne legyünk egyiptomiak! Ennek összefüggésében írja János az ő evangéliumában a következőket:

Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. És arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott; és az ő bizonyágtételét senki sem fogadja be. Aki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. Ján 3:31 – 36.

Ezután ez a forrongó Mózes juhásztor lesz és negyven éven át legelteti apósának⁴, Reuének⁵ vagy másik nevén Jetrónak⁶, Midián papjának nyájait. Kérdezzük meg, hogyan alakult ebben a Mózesben a *nem Egyiptom* látomása, azaz a mennyek országának képe és valósága? Hogyan formálódott az önmagáról való képe, milyennek látta önmagát ez a közel 80 éves Mózes, aki már leélte emberi életének 2/3 részét mielőtt megjelent neki az Úr? Mit gondoltok, hogy közel 80 év idegenlét érzet után, - mert idegen volt Mózes Egyiptomban, idegen volt a fáraó udvarában, idegen volt a saját testvérei közt, idegen és egyiptomi jövevény volt Midián földjén, az apósa családjában, el addig, hogy idegenné lett a saját maga szemében is, hiszen volt halára ítélt rabszolga, volt egyiptomi herceg, volt testvérként megjelenő bíró és bíróként megjelenő testvér, volt igazságosztó szabadító, és lett férj, apa és juhásztor, - volt-e tehát ebben a Mózesben egy olyan önmagáról való képe, látása, amelyikben együtt látta magát

² גֵּר גֵּר (gêr gér) 1) idegen (származású), jövevény, nem bennszülött

³ אֱלִיעֶזֶר ('élí'ezer) Eliézer = „az én Istenem segítség”, „Isten segítség”

⁴ חֹתֵן (hótén) I. alapjelentés 1) igeként (verbum): lányát férjhez adja 2) névszóként (nomen): a feleség apja (nőnemben: a feleség anyja) Etimológia: nomen verbum, vagyis olyan szó, amely alakját tekintve egyaránt jelenthet igét és főnevet is. Ilyenek a magyarban a fagy (ti. nagy hideg vagy vmi szilárd halmazállapotúvá válik), nyúl, nyom, ég és hasonló szavak. Ez a kifejezés a héberben csak szerkesztett (constructus) formában jelenik meg. Mindenképpen nőági rokonra utal. Ejtsd: hótén (nőnemben: hótán). II. alapjelentés Hitpaél 1) vki lányát feleségül veszi, vővé válik 2) házassági szerződést megköt

⁵ רְעוּאֵל (rə'ú'él) Reuél (Rehuél, Réhuel, Réuel) 1) Ézsau fia 2) Mózes apósa (másik nevén Jetró) = Isten barátja. רְעוּ (rə'ú) Reu = „barát” + אֵל ('él) 1) vezér, vezető, hős, erős, hatalmas (ember) 2) isten, istenség 3) Isten 4) erő, hatalom

⁶ יֵתְרוֹ (jitró) Jitró (Jethró) = „bőség”

Üdvözítőjével a Mindenható örökkévaló királyságában? Gondolta-e volna ő akkor, hogy nevét együtt fogják emlegetni a Bárány Jézus szent és hatalmas nevével?

Vajon az a meglátott lángoló bokor, amelyik nem akart elhamvadni, valóban csak a Hóreb hegy lábánál volt, vagy benne is volt, hisz ezért láthatta meg? Mi volt hát ebben a 2/3 életét leélt Mózesben ez az elhamvadni nem akaró lángolás egy olyan nyolcvan év után, amiben a legjellemzőbb életérzés az idegenlét érzése volt? Vajon, meg lehet-e ezt egyáltalán fogalmazni? És most már nem Mózes életéről van már szó, hanem a sajátodéról, függetlenül attól, hogy életed hajnalán, delén, estjén, vagy éjszakájának idején jász? Mi tehát az a tűz, ami még most is arra ösztönöz, arra tesz kíváncsivá, hogy mi lehet az a bokor, ami lángolva ég, de mégsem hamvad el; mi ez a fizikai paradoxon, aminek e világ törvényei szerint nincs magyarázata? Sőt minél látványosabban akarja eltapodni ez a világ e lángolást, annál inkább válik kiolthatatlanná! Ezzel a sok kérdéssel csak azt szerettem volna elérni, hogy meglássuk azt a „boldog embert”, akiről Urunk Jézus a hegybeszédben ezt mondja:

„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégtettek.

Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljétek és örvendezzétek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.” Máté 5:3 – 12.
„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak!” Máté 5: 44 – 45.

Drága testvérem! Vajon sírsz-e még az örök élet után? Keresed-e még az Isten országát, ami mindenben szöges ellentétje e jelenlegi koromsötét Egyiptomunknak? Elcsodálkozol-e és ámulatba ejt, vagy lenyűgöz-e még az Isten megnyilatkozásának valamelyik igazsága, bármelyik története? Látod-e azt az olthatatlan lángot, aminek már rég el kellett volna hamvadnia, de még most is kitartóan ég és még a mi nappaljainknak fényeit is túlvilágítja? Vajon ki lehet-e oltani belőlünk az Isten irántunk való szerelmének lángjait, ami Krisztusban van, vagy azért beszélünk még most is róla, mert még akár 80 év után is ott izzik bennünk is? Isten Beszéde, erre a sok kérdésre ma válaszul azt mondja, hogy amikor ez a Mózes úgy gondolta, hogy már teljesen elfelejtette Egyiptomot, az ott maradt testvéreit és azt az ellenállhatatlan vágyát, hogy legyen szabad és boldog népe az Istennek, amikor ez a Mózes még a maga szemében sem volt több, mint egy juhászorként élő férj és édesapa, ki élete javát nem emberek közt, hanem a nyájjal a pusztában tölti, annyira, hogy már beszélni is elfelejtett; bizony erről az állapotról az Isten Igéje azt mondja, hogy meghallotta Isten népének a szolgaság miatt való jajkiáltását és megemlékezett az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. Rátékintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk, köztük pedig Mózesre magára is!

Különös itt a „*gondja volt*” héber kifejezése, mert a szent szöveg itt a megismerni⁷ igét használja, ami azt jelenti, hogy Isten elvégezte magában, hogy kijelenti magát az ő népének, mégpedig csodálatos szabadítóként nyilatkoztatja ki önmagát, úgy ahogy népének van szüksége az ő szabadítására és nem úgy, ahogyan emberi elme képzelne el a szabadságot.

Áldott az Isten, hogy ő akkor is szüntelenül munkálkodik bennünk, amikor nekünk erről a csodálatos munkájáról semmi tudomásunk nincs, amikor csak a hétköznapi ember dolgait látjuk, mint a pásztorrá lett Mózes is. Krisztus Urunk mondja:

- Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom! Ján 5:17.

Egyedül csak Szentlélek tudja megmutatni nekünk Istennek Krisztus által bennün vgzett munkáját, azt az olthatatlan lángolást, amit az Ő kegyelme és szeretete helyezett belénk a Krisztus váltságával; nemcsak Mózesbe, hanem bizony mi belénk is, mert Isten Krisztusban a mi üdvözítésünknek már minden munkáját elvégezte, kivéve a test feltámadását és a Krisztussal való örök életet. Bárcsak megértenénk, hogy ő a test feltámadásra és a mi Krisztushoz való elmenetelünkre, a mennyekbe történő elragadtatásunkra (463 ének 4. verse!) is fel akar készíteni.

Bizony, ez az a nagy exodus, vagyis kivonulás, amivel örökre elszakít Egyiptomtól, e jelenvaló gonosz világból, hogy mi mindenkor ő vele legyünk. „Mert ezt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval⁸, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” 1Thess 4:15. Ámen.

---

⁷ יָדָעַ (jáda‘) Kal 1) tud, tudatában van, megtud, megismer, elismer, megtapasztal, érzel, érzékelés útján ismeretre tesz szert, különbséget tenni képes, megfontol, számít vmire 2) ismer, tudomása van, szemmel tart, rátekin 3) megismer (ti. szexuálisan) 4) tudja a módját vminek, tehetséges vmiben, ügyes vmiben, ért hozzá (pl. vadászathoz, zenéléshez) 5) ismerettel rendelkezik, bölcsessége van Nifal 1) ismeretes, ismert, megismerik, elhíresül, köztudottá válik 2) ismertté teszi magát, észreveteti magát, felhívja magára a figyelmet 3) észrevetetik, megismerhetővé válik

⁸ Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. 1Kor 15:52.